

РЕШЕНИЕ

№ 40569

гр. София, 20.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **7468** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на Ш. Ш. (SHIVAM SHIVAM), гражданин на Република И., [дата на раждане] в А., щат Х., Република И., притежаващ национален паспорт № W0869224, издаден на 27.06.2022 г. от компетентните органи на Република И., валиден до 26.06.2032 г., чрез адв. П. А., срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ по заявление № 25007798V от 25.11.2025 г., постановен на 06.01.2026 г. от Г. Г. – консулско длъжностно лице в Консулската служба на Посолството на Република България в [населено място], Република И..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Твърди се, че актът не отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като не е мотивиран, а органът не е изпълнил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни всички релевантни за случая факти и обстоятелства. Сочи се, че в отказа са възпроизведени единствено правни норми, без да е посочено кои от приложените към заявлението доказателства се считат за неавтентични, кои изявления са неверни и защо не е доказана целта на пребиваването. Жалбоподателят поддържа, че е поискал издаване на виза вид „D“ във връзка с предоставен му достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години, за който Дирекция „Миграция“ е уведомила работодателя и Дирекция „К.

отношения“ на Министерството на външните работи (МВнР), като в хода на тази процедура са дадени положителни становища от компетентните органи, включително от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС). Твърди се, че с отказа се засяга правото на личен и семеен живот по чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) и се нарушава забраната за дискриминация по чл. 14 от ЕКПЧ. Иска се отмяна на отказа и връщане на преписката на органа за ново произнасяне по заявлението. Претендират се разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. А. Й., която поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът – консулско длъжностно лице в Консулската служба на Посолството на Република България в [населено място], Република И., чрез процесуалния си представител И. А. – главен специалист в Дирекция „К. отношения“ на МВнР, в писмена молба от 19.06.2026 г. оспорва жалбата. В откритото съдебно заседание ответникът не се представлява.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление вх. № 25007798 от 25.11.2025 г., подадено от Ш. Ш., гражданин на Република И., [дата на раждане], в Консулската служба на Посолството на Република България в [населено място], за издаване на национална виза за дългосрочно пребиваване вид „D“. В заявлението като цел на пътуването е посочена „работа“, като работодател и лице, поемащо разходите по пребиваването, е посочено „Бира Бокс София“ ООД, а като планиран период на пребиваване – от 2026 г. до 2029 г. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт № W0869224, издаден от компетентните органи на Република И.; писмо рег. № 536400-91137 от 13.10.2025 г. на Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи (МВР), с което управителят на „Бира Бокс София“ ООД и директорът на Дирекция „К. отношения“ на МВнР са уведомени, че за жалбоподателя е предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години, и чужденецът следва в срок до 20 дни да предприеме действия по подаване на заявление за издаване на виза вид „D“; трудов договор, сключен с „Бира Бокс София“ ООД, ЕИК[ЕИК], за длъжността „помощник, кухня“, код по НКПД 94120002, с място на работа [населено място], [жк], [улица], с нетно месечно трудово възнаграждение в размер на 1077 лева и срок от 3 години; нотариално заверена декларация от 03.09.2025 г. от Г. Д. Г., с която декларира, че ще предостави за ползване собственото си жилище в [населено място], район „В.“, Столична община, [улица], на изброени в нея 14 граждани на Република И., сред които и жалбоподателят, по време на пребиваването им в страната; застрахователна полица „Медицинска застраховка за чужденци“ № 03/Ч094674Е, издадена от З. „Б. Живот В. И. Г.“, с период на покритие от 10.11.2025 г. до 09.11.2026 г..

Със стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване от 06.01.2026 г., подписан от Г. Г. – консулско длъжностно лице в Консулската служба на Посолството на Република България в [населено място], на жалбоподателя е отказано издаването на виза. Като правно основание за отказа е посочен чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. В графата „Допълнителни забележки“ е вписано: „Не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване. Изведени са съмнения за автентичността и

истинността на представените документи. Декларирани неверни обстоятелства и данни пред компетентните държавни органи. Формално изпълнение изискванията на действащата нормативна уредба, с цел получаване на пребиваване с последващо безпрепятствено и безконтролно пътуване в ЕС, както и установяване и пребиваване в страни от ЕС.“ Отказът е връчен лично на жалбоподателя на 03.06.2026 г., видно от положения от него подпис и дата във формуляра.

Жалбата срещу отказа е постъпила в Административен съд София – град на 11.06.2026 г. В хода на съдебното производство от Дирекция „Миграция“ при МВР е постъпило писмо рег. № 536400-78996 от 17.07.2026 г., в което се посочва, че лицето е с разрешение за продължително пребиваване, като към писмото е приложено заверено копие от преписката по заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство на основание чл. 186 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК съдът е задължил ДАНС да представи документацията относно изразеното становище в резултат на проведената съгласувателна процедура по заявлението за виза на жалбоподателя. С писмо рег. № М-6075 от 16.07.2026 г. ДАНС е уведомила съда, че съгласувателната процедура е осъществена от СДМ – ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система (НВИС), и е представила копие от писмо рег. № RB 202001-001-03-М-6-4662 от 29.12.2025 г., адресирано до директора на Дирекция „К. отношения“ на МВНР. Писмото е общо по отношение на заявленията за дългосрочни визи на тринадесет граждани на Република И., сред които и жалбоподателят. В него се посочва, че лицата кандидатстват на основание чл. 15, ал. 1, вр. чл. 24и от ЗЧРБ и имат сключени трудови договори с „Бира Бокс София“ ЕООД, като на база на трудовите си договори следва да заемат длъжността „Общ работник“. Като констатации на ДАНС са изложени следните: в обосновката на работодателя за наемането на чужденците липсват изложени факти и обстоятелства, налагащи наемането им, както и мотивиран отказ за наемане на български граждани или граждани на държави – членки на Европейския съюз. Въз основа на изложеното ДАНС е приела, че цялостният анализ на данните дава основание да се постави под съмнение автентичността на приложените документи, на база декларирани неверни обстоятелства и данни пред компетентните държавни органи като в тази връзка изразява отрицателно становище, което обаче не е свързано с националната сигурност на страната.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на акта, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя. Отказът е връчен на жалбоподателя на 03.06.2026 г., а жалбата е постъпила в съда на 11.06.2026 г., т.е. в рамките на 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице някое от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ, като за отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или

консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Г. Г. – консулско длъжностно лице в Консулската служба на Посолството на Република България в [населено място], който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 със Заповед № 19 от 23.09.2025 г. на посланика на Република България в [населено място], издадена във връзка със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, са регламентирани в ЗЧРБ. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата. Визата за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) се издава на чужденец, на когото е предоставен достъп до пазара на труда, с цел получаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ по чл. 24и от ЗЧРБ. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ, като във формуляра за отказ се вписва законовото основание за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност.

В разглеждания случай правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Съгласно тези разпоредби се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17), както и когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване (т. 24).

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за излагане на мотиви в административния акт по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Когато административният акт се издава в писмена форма, той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Мотивите подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

Вписаните в оспорения формуляр „допълнителни забележки“ не представляват мотиви по смисъла на закона. Те по същество възпроизвеждат текста на приложените правни норми и съдържат общи, бланкетни изводи, без да са посочени конкретни факти, отнасящи се до жалбоподателя. Не е посочено защо органът приема, че целта и условията на пребиваването не са доказани, при положение че заявената цел – работа по трудов договор при определен работодател – е ясно посочена в заявлението. Същата цел е доказана за настоящия съдебен състав, тъй като е подкрепена с достатъчно документи, а и от допуснатите гласни свидетелски показания в откритото съдебно заседание, изцяло кредитирани от съда. В същите свидетелят сочи, че дружеството реално осъществява дейност и има физически обект на адрес в [населено място], където се предлага барбекю и поради тази причина се търсят работници от И..

Отделно в акта не е посочено кои от представените документи се считат за неавтентични или с невярно съдържание, кои изявления на чужденеца са ненадеждни, какви неверни обстоятелства и данни и пред кои органи е декларирал жалбоподателят. Твърдението за „формално изпълнение на изискванията на нормативната уредба с цел последващо безпрепятствено и безконтролно пътуване в ЕС“ е предположение за бъдещо поведение, което не е обосновано с нито един конкретен факт.

Нещо повече, в допълнителните забележки е посочено, че са „декларирани неверни обстоятелства и данни пред компетентните държавни органи“. Тази фактическа констатация съответства на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ (представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни), на която органът не се е позовал като правно основание за отказа. Така е налице и несъответствие между посочените фактически и правни основания на акта, което допълнително затруднява разбирането на волята на органа и защитата на адресата.

Мотивите на административния акт могат да се съдържат и в друг документ от административната преписка, предхождащ издаването на акта, към който актът препраща или от който е видно, че органът е възприел изложените в него съображения. В случая единственият такъв документ е становището на ДАНС. Дори и да се приеме, че то съдържа мотивите на оспорения отказ, съдът намира, че изложените в него констатации не обосновават наличието на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ по отношение на жалбоподателя.

На първо място, становището не съдържа индивидуална преценка за жалбоподателя. То е общо за тринадесет граждани на Република И. и в него не е посочено нито едно обстоятелство, което да се отнася конкретно до Ш. Ш.. Нещо повече, в становището е посочено, че апликантите следва да заемат длъжността „Общ работник“, докато от представения трудов договор и от положителното становище на Агенцията по заетостта се установява, че жалбоподателят е нает за длъжността „помощник, кухня“. Работодателят е посочен като „Бира Бокс София“ ЕООД, докато от всички документи по преписката се установява, че това е „Бира Бокс София“ ООД. Тези несъответствия сочат, че становището не е изготвено въз основа на конкретна проверка на документите на жалбоподателя.

На следващо място, част от констатациите на ДАНС касаят предпоставките за предоставяне на достъп до пазара на труда – обосновката на работодателя за наемането на чужденец, съдържанието на обявата за свободното работно място, наличието на мотивиран отказ за наемане на български граждани и граждани на ЕС, съотношението между броя на наетите чужденци и средносписъчната численост на персонала по чл. 7, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ, както и наличието на свидетелство за съдимост и длъжностна характеристика. Тези обстоятелства са предмет на преценка в самостоятелното производство по чл. 24и от ЗЧРБ, в което компетентни да се произнесат са Агенцията по заетостта и Дирекция „Миграция“ при МВР, като в същото производство участва и ДАНС по реда на чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС. Видно от доказателствата по делото, това производство е приключило с положително становище на Агенцията по заетостта и с предоставяне на жалбоподателя на достъп до пазара на труда за срок от 3 години, за което Дирекция „Миграция“ е уведомила работодателя и Дирекция „К. отношения“ на МВнР. Не се установява този резултат да е бил оттеглен или отменен. Органът по издаване на визата не разполага с правомощие да преразглежда по същество предпоставките за достъп до пазара на труда, които вече са били преценени от компетентните органи, а и посочените обстоятелства се отнасят до работодателя, а не до автентичността на документите на

жалбоподателя или до достоверността на заявената от него цел на пребиваване. Наличието на валидно предоставен достъп до пазара на труда би следвало да улесни процедурата по издаване на виза тип „D“, тъй като лицето вече веднъж е било проверено от всички компетентни органи.

На трето място, изводът, че трудовият договор не може да е подписан лично от жалбоподателя, тъй като той няма регистрирани влизания в Република България, не почива на закона. Действащото законодателство не изисква трудовият договор да бъде подписан от страните едновременно и в присъствието на двете страни, като сключването му между отсъстващи е допустимо. Освен това трудовият договор, представен на консулския орган с документите за виза, изобщо не е подписан от работника, а съгласно изричната уговорка в него той влиза в сила едва след получаване на документ за пребиваване на чужденеца в страната. Следователно не може да се приеме, че по отношение на този документ е налице основателно съмнение в автентичността на подписа на жалбоподателя.

На последно място, позоваването на „установена практика по отношение на граждани на И., след пълноправното приемане на страната в Шенген“ не може да обоснове отказ за издаване на виза на конкретно лице. Основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ изискват индивидуална преценка на конкретния кандидат и на представените от него документи, а не извод, основан на принадлежността на лицето към определена група по гражданство. Подобен подход противоречи на принципите на законност и съразмерност по чл. 4 и чл. 6 от АПК и не отговаря на изискването за обективно и всестранно изясняване на фактите по чл. 35 от АПК.

Изразеното отрицателно становище от ДАНС би обвързало административния орган, отговорен за издаването на виза тип „D“, само когато становището касае националната сигурност, т.е. когато лицето е определено като заплахата за националната сигурност съгласно чл. 4, ал. 1, т. 14 и чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС. В случая такива съображения не са изложени. Становището на ДАНС се позовава изрично на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, а не на съображения, свързани с националната сигурност. Това означава, че органът дължи собствена преценка дали са налице останалите условия за издаване на виза, и ако отсъства едно от тях, отказва издаването на виза, в който случай сочи не само правното основание, но и мотивите на решението си (чл. 10а, ал. 2 от ЗЧРБ). Такава преценка не е извършена.

В заключение, от оспорения отказ не става ясно защо органът приема, че целта и условията на заявеното пребиваване не са достоверно доказани, след като жалбоподателят е представил трудов договор, писмо за предоставен достъп до пазара на труда, декларация за осигурено жилище и медицинска застраховка, нито кои са документите с неавтентично или невярно съдържание и кои изявления са ненадеждни, как и по какъв начин са установени тези факти, или те са само предположения на компетентните органи. Всичко това обуславя извода, че процесният акт не е надлежно мотивиран и че наличието на сочените основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ не е доказано.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D“, е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния административен съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите – решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., решение № 14956 от 03.12.2020

г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, обосновава и съществено процесуално нарушение по чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото органът не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая в нарушение на чл. 35 от АПК и е препятствал правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата. Доколкото фактическите основания на отказа не са доказани, актът е постановен и в противоречие с материалния закон – основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

С оглед изложеното се налага изводът, че отказът е немотивиран и необоснован. Когато се постановява отказ, за лицето трябва да е ясна причината за това – конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Мотивите не могат да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Те следва да са изложени в самия акт или в документ от преписката, достъпен за адресата към момента на издаването му, което в конкретния случай не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен, а преписката – върната на ответника за ново разглеждане на заявлението, при което органът следва да извърши индивидуална преценка на обстоятелствата по отношение на жалбоподателя, като обсъди всички представени доказателства, включително предоставения му достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, и в случай на отказ да изложи конкретни фактически основания за него.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят поисканите разноски, които са в размер на 5,11 евро за държавна такса и 57.60 евро за осъществен превод на документи. По делото е представен и договор за правна защита и съдействие, от който се установява, че адв. А. Й. осъществява процесуално представителство като предоставя безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Ответникът своевременно прави възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, но съдът намира същото за неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл.38 от Закона за адвокатурата, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал.2 на чл.38 от ЗА, в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение.Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата /Наредба №1/ и осъжда другата страна да го заплати.По делото е приложен договор за правна защита и съдействие от 10.06.2026г. в които изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие на жалбоподателят, адвокатът извършва безплатно, на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл.38, ал.1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл.38, ал.2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има прав на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл.38, ал.1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от

нормата не се нуждае от доказване, в случая това е направено, поради което искането е основателно в тази част, поради което в полза на адв. Й. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 511,29 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ш. Ш. (SHIVAM SHIVAM), гражданин на Република И., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт № W0869224, ОТКАЗ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) по заявление № 25007798V от 25.11.2025 г., постановен на 06.01.2026 г. от Г. Г. – консулско длъжностно лице в Консулската служба на Посолството на Република България в [населено място], Република И..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Ш. Ш. (SHIVAM SHIVAM), гражданин на Република И., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт № W0869224, издаден на 27.06.2022 г. от компетентните органи на Република И., валиден до 26.06.2032 г., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на адв. А. Й., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сторените в производството разноски в общ размер на 574 евро.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.